

at vinde Tilslutning fra Flertallets Side til en Valutaordning efter disse Hovedlinier, der imidlertid af Mindretallet tillægges saa megen Vægt, at dette ikke ser sig i Stand til at medvirke til en Valutaordning paa et Grundlag, der væsentlig afviger herfra. Da dette imidlertid er Tilfældet med det Forslag hvorom Flertallet har samlet sig, har Mindretallet ønsket at stille et selvstændigt Forslag, saaledes som sket er ved Ændringsforslag under Nr. 18.

I Spørgsmaal som de heromhandlede, hvor saa overmaade mange Enkeltheder efter Sagens Natur maa overlades Administrationen til Afgørelse, er det efter Mindretallets Opfattelse af Betydning, at Rigsdagens Organ i den samlede Valutaordnings Administration, nemlig Rigsdagens Valutaudvalg, styrkes mest muligt, og da navnlig derved, at de endelige Afgørelser paa saadanne Omraader, der i Virkeligheden er Lovgivningsmagts, men hvor Forholdene ikke har gjort det muligt at lade Rigsdagen træffe Afgørelsen, ikke som nu overlades til Ministeren, men henlægges til Rigsdagens Valutaudvalg. Dette gælder Spørgsmaalet om Forholdet mellem Nationalbank og Stat, og Mindretallet har derfor foreslaaet i § 2, at den Overenskomst, der skal træffes af Handelsministeren og Nationalbanken om Bankens hele Valutapolitik, skal godkendes af Rigsdagens Valutaudvalg, medens det efter Flertallets Forslag kun paahviler Handelsministeren at føre Forhandling med Udvalget om Overenskomsten.

Mindretallet har endvidere i Udvalget hævdet den Opfattelse, at importregulerende Foranstaltninger bør træffes saaledes, at Eksporterterhvervenes Afsætningsmuligheder paa det udenlandske og det hjemlige Marked støttes og fremmes, og at vor Købeevne i fornødent Omfang maa stilles til Raadighed for dette Formaal. Sikrest Overblik herover skønner Mindretallet maa findes hos de Organer, hvem de handelspolitiske Forhandlinger er betroet, altsaa Udenrigsministeriet og Eksporterterhvervene, og Mindretallet foreslaar derfor i § 4, at

Grundlaget, o: Omfanget af de importregulerende Foranstaltninger, skal tilvejebringes ved et Samarbejde mellem Udenrigsministeriet og de i Eksporten interesserede Erhverv, suppleret med Repræsentanter fra de administrative Organer, til hvilke disse Erhverv har Tilknytning. Det saaledes tilvejebragte Grundlag for Importreguleringen skal derefter godkendes af Rigsdagens Valutaudvalg, der altsaa efter Mindretallets Forslag tillægges den endelige Afgørelse baade over det Omfang, i hvilket Importregulering kan finde Sted, og de Formaal, der hermed forfølges.

Det har endvidere været Mindretallet magtpaaliggende at imødekomme berettigede Ønsker fra saadan Side inden for Handelsstanden, der føler sig brøsthølden over Administrationen af Importreguleringen. Mindretallet stiller derfor Forslag i § 10 om Tilvejebringelsen af en Klageinstans og stiller ligeledes i § 9 Forslag, der tilsigter en Fastlæggelse af Betingelserne for Gennemførelsen af de saakaldte private Vareudvekslingsaftaler.

Et andet Mindretal (Fibiger og Christmas Møller) ønsker til Begrundelse af dets Standpunkt at anføre følgende:

Ikke længe efter, at Krigens økonomiske Politik med den lange Række af Indskrænkninger, som da var foretaget, var endt, gjorde Mindretallets Parti opmærksom paa, at der utvivlsomt vilde finde en økonomisk Udvikling Sted Verden over med en Ændring af Produktionsapparatet, som betød, at der paa en ganske anden Maade, end det havde været nødvendigt før Krigen, maatte finde en Beskyttelse Sted, ikke blot af den hjemlige Produktion, men ogsaa til Værn for Afsætningen af den Eksport, hvad enten det drejede sig om Landbrugsvarer eller andre Varer, som var nødvendig for at opretholde Landets hele økonomiske Tilstand.

Saa tidligt som den 11. November 1922 udsendte Mindretallets Parti en Udtalelse, som understregede dette Forhold, og hvoraf her skal citeres:

„En virkelig Samfundspolitik, som